

Och mången gubbe kry der ännu går,
Som hoppar ej, men vet af baden njuta;
Af dem han friska krafter återfår,
Kan han blott gå, han ej med dem lär sluta.

Och på de ungas fröjd så nöjd han ser,
Han minnes ljuft den tid som är förliden,
Då han var ung och ville bada mer,
Han stod så brun i solens sken den tiden.

Han då i allt fann lekande behag,
Och glädjens rosor purprade då kinden;
Men nu är gubben litet rädd för drag,
Och går i kamnarn in till skygd för vinden.

Ack ja, vår ungdomstid så hastigt flyr!
Man blir med åren allt mer tung i kroppen,
Och gammal blifvit mången glader fyr,
Som femti år se'n gjorde bästa hoppen.

Dock synes af hans hållning, af hans skick,
Att han ännu kan sig i simning sträcka;
Till täfling med de unga än han gick,
Om domnad kraft han kunde återväcka.

Den gamle därför nu vi hedra må,
Ja alla dem, som under flydda åren
Befrämjat simkonst; utaf dem ej få
Har redan åldern prydt med silfverhåren.